

von Herzen

Työnnän käteni mustaan jätessäkkiin, sormeni löytävät säkin pohjalta jotakin karvaista ja pehmeää. Nostan karvaisen mytyn säkistä ja kohtaan kärsivän näköisen jänisrepun kuoriaissilmät. Jänis näyttää siltä, kuin joku olisi jättänyt sen talveksi ulos, heittänyt pesukoneeseen ja unohtanut laittaa linkouksen päälle. Sen silmissä häivähtää itsensääli.

”Mä toivoinkin, että sä saisit sen.”

Unan ääni korvani juuressa, sanat kutittavat poskella ja korvakäytävässä. Hän kurottaa selkäni takaa silittämään jänistä, hänen lämpönsä häivähtää selälläni. Vilunväreet ryömivät niskasta pakaraille.

Una tuoksuu omenilta, vaikka on talvi.

”Pidä siitä hyvä huoli. Ja sit vaatteet.”

Työnnän käteni seuraavaan säkkiin, tunnustelen vaikka ei saisi. Pitäisi vain nostaa esiin ensimmäinen asia, joka sattuu sormiin. Saan käsiini mustan pitkähihaisen paidan ja hiutuneet pellavahousut.

”Sulla kävi tuuri, mä olin heittänyt tonne myös mun vanhan säbäpaidan.”

Una nauraa, enkä pysty katsomaan häntä silmiin etten paljastaisi. Nousen ja etsin paikkaa missä vaihtaa vaatteet, Unan huone on täynnä muuttolaatikoita ja mustia jätessäkkeitä. Huone ei ole enää itsensä näköinen. Täällä ei ole tilaa hengittää saati liikkua. Inhoan muuttamista. Kun ei ole tilaa, ajatukset ja muistot on pakattu kasoihin ja pois silmistä, mutta kaikki on kuitenkin koko ajan tiellä. Unan sermi on kadonnut jonnekin tavaroiden sekaan, ei ole mitään minkä taakse mennä. Melkein kuin Una olisi tehnyt sen tarkoituksella. Enkä minä voi tehdä mitään enkä sanoa, sillä Una vain katsoisi minua niin kuin minä kuvittelisin kaiken. Käänän hänelle selkäni ja naulaan katseen seinään ja riisuudun. Ilma tuntuu viileältä kylkiä vasten. Riisun farkut ennen kuin puen paidan päälle. On helpompi olla täysin alaston kuin paita päällä ilman housuja. Katse kiinnittyy aina paljaaseen ihoon. Jos paitaa ei ole, jokainen katsoo kohteliaisuudesta ylös, ei alas. Unan pellavahousut ovat viime kesältä, kävimme yöuinnilla ja niihin tarttui pihkaa. Housut liimaantuivat Unan reisiin ja hän nauroi kovemmin kuin lokit vaikka oli aamuyö ja joku olisi saattanut kuulla. Housut on pesty moneen kertaan sen jälkeen, mutta housuissa edelleen kesän haju.

”Laitas vielä paita.”

Una on katsonut minua, enkä silti voi sanoa mitään. Tai hän on kääntänyt katseensa, mutta kuunnellut liikkeitäni ja se on ehkä vielä pahempaa. Puen paidan päälle ripeästi ja suoristan ryhtini niin kuin en tietäisi hänen katsoneen. Käänyn ja levitän käteni.

”Ootko sä varma, että sä haluat antaa nää housut mulle?”

”Pidä vaan.”

Una sanoo sen kuin sanat olisivat hänelle yhtä kevyitä kuin kierrätyspisteeseen vietävät tyynyt. Niitä tyynyjä vasten minä näin unta kirkkaasta vedestä. Mutta Una tahtoo päästää irti kaikesta ylimääräisestä ja seurata askeliaan maailmalle. Rintalastani alle kasvaa kivi. Jänisreppu katsoo minua ja tietää miltä se tuntuu.

Pakkanen iskee henkitorveen kun astumme ulos. Eilen oli vielä sohjoinen nollakeli, ruma ja umpimielinen. Nyt taivas on täynnä ruisvaloa ja kuu on melkein täysi, tie mustan liukas. Hengittäminen on samaan aikaan helpompaa ja vaikeampaa kuin eilen. Jalkoja pistelee. Jos edes sää osaisi asettua aloilleen.

”Mikä tän jäniksen nimi on?” kysyn sanoakseni jotain. Una kallistaa päätään, katsoo jänistä, minua ja kuuta. Silmissä pilkahtaa.

”Onni. Onni von Herzen.”

Jänis katsoo minua syvenevän itsesäälän vallassa. En tiedä mitä se valittaa, sillä sentään on nimi ja se tulee hyvästä muusikkosuvusta. Mutta taiteilijat ovat taipuvaisia melankoliaan, siksi niistä ei ole aina eläjiksi. Jos alakulo jatkuu, von Herzenin kannattaisi harkita terapiaa.

Askeleet kiertyvät sivukatuja pitkin Hämeenkadulle. Kuljemme Unan kanssa tasajalkaa, mutta kätemme eivät kosketa edes vahingossa. Kolmetuhattakuusisataaseitsemänkymmentäseitsemän askelta. Una pysähtyy Vanhan Montun kohdalla.

”Ootko sä varma, ettet sä halua tulla mun kanssa?”

Una pudistaa päätään. Ei hän halua, tiedähän minä. Una ottaa minut syliin, antaa painaa pään rintaansa vasten.

”Maailma antaa meille kaiken mitä me tarvitaan, meidän täytyy vaan luottaa. Olla avoinna.” Halaamme pitkään, niin pitkään että Onni von Herzen rykäisee hienotunteisesti. En haluaisi päästää irti, Unan villatakki on turvallisen karhea poskea vasten eikä minun tarvitse tehdä mitään niin kauan kuin me vain seisomme tässä. Una päästää irti ennen minua.

”Muista sitten. Ei ennakkopäätöksiä, ei suunnitelmaa.”

Katson Unaa ja nyökkään. Hän virnistää, kääntää minut kadulle ja antaa pienen tönäisyn. Astun kolme askelta ennen kuin uskallan kääntyä katsomaan. Una seisoo ja katsoo minun perääni, vilkuttaa ja kääntää sitten selkensä. Onni von Herzen vilkuttaa takaisin, mutta Una ei enää katso taakseen. Jatkan kolmesataakahdeksan askelta yo-talolle. Etsin henkilöllisyystodistuksen ja rahat valmiiksi etukäteen, en halua näyttää hermostuneelta ovimiehen edessä. Joskus pelkään, että he epäilevät minua alaikäiseksi, päättävät takavarikoida paperini ja kieltävät enää tulemasta takaisin tai soittavat vanhemmilleni. Pelko on järjetön, olen ollut täysi-ikäinen kohta kymmenen vuotta. Silti soitto vanhemmille keskellä yötä pelottaa.

Sisällä otan leiman ranteeseeni, vanhasta tottumuksesta sellaiseen paikkaan, mistä sen voi piilottaa pitkähihaisen alle. Nyt vedän ranteet esiin, ei minulla enää ole salattavaa. Narikassa törmään vahingossa edellä kulkevaan naiseen kun yritän saada Onni von Herzenin vetoketjua kiinni. Nainen kääntyy ja katsoo minua. Ja katsoo uudestaan.

”Iris, eikö niin?”

Nyökkään ja yritän muistaa kuka hän on. Hän näkee etten muista, on jo sanomassa kun siristän silmiäni ja saan muistosta kiinni. Tiina. Hänen hiuksensa olivat silloin ruskeat ja suorat, kasvot olivat kapeammat. Kuten lantiokin. Tiina on värjäynyt hiuksensa vaaleiksi enkä tunnista hänestä tyttöä, jonka kanssa kävin rippikoulun. Nyt pitäisi sanoa jotain, kysyä kuulumisia tai kehua hiuksia. Käännyn ja annan takkini narikkaan, ennen kuin puhumaton hiljaisuus venyy liian pitkäksi. Maksan varmuuden vuoksi kymmenen sentin kolikoilla, vaikka narikkatyöntekijä irvistää rumasti. Tiina jää odottamaan minua, enkä siksi voi muuta kuin mennä istumaan samaan pöytään hänen kanssaan. Olemme kuin välissä ei olisikaan yli kymmentä vuotta. Emme siksi, että olisimme tunteneet toisemme hyvin, vaan siksi ettei kumpikaan tahdo jakaa itsestään nytkään. Tiina ei kysy Onni von Herzenistä, vaikka jänis tuijottaa häntä melkein epäkohteliaan tarkasti. Katsoo rakennekynsiä ja aavistuksen liian lyhyttä hametta. Istumme Tiinan kanssa ja välttelemme toisiamme, katseemme kiertävät kehää ja varovat koskettamasta. Kumpikaan ei kysy, vaikka molemmat varmasti ajattelevat sitä. En jaksa käydä sitä keskustelua nyt. Rippikoulussa seksuaalisuudesta puhuttiin vain siinä määrin kun oli pakko, eikä keskustelussa käytetty muuta kuin heteroseksuaalisia esimerkkejä. Rippikoulun jälkeen opin miten keskustelun kaava menee silloin kun ei ole hetero.

”Milloin sä tiesit, ettet sä ole hetero?”

”Milloin sä tulit kaapista ulos ja miten sun vanhemmat suhtautuu asiaan?”

”Miten sä tarkkaan ottaen määrittelet itsesi?”

Heterot eivät aina uskalla aloittaa tätä keskustelua, mutta sekajuhlissa asiaan päästään yleensä jatkoilla. Sateenkaariväen kanssa kaava sitä vastoin kuuluu ensimmäisten treffien alkukeskusteluun, etkojen yleiseen gallupiin tai hetkiin, kun kukaan ei keksi mitään puhuttavaa. Olen käynyt kyseisen keskustelun neljäkymmentäseitsemän kertaa. Eikä siihen lasketa niitä kolmea keskustelua, joiden aikana tulin kaapista ulos vanhemmilleni.

Istumme Tiinan kanssa hiljaisuudessa, jota edes basso ei pysty peittämään. Olemme uskaltaneet puhumaan Suomen finanssipolitiikasta ja oudosta talvesta, eikä meillä ole enää mitään sanottavaa.

”Mä meen tanssimaan, tuutko sä?”

Hän pudistaa päätään, hänen katseensa lennähtää takaisin kiertämään kehää pöydän, seinien ja valojen väliä enkä jaksa taivutella. Menen Onni von Herzenin kanssa autiolle tanssilattialle kaksin,

vaikka jalkani ovat varsajalat. Basso kumisee vatsassani ja jänis heiluttaa korviaan tahdissa. Se potkii jaloillaan ja yritän seurata sen esimerkkiä, mutta sen rytmitajussa ei ole kehumista. Räpiköin ja yritän hengittää. Suljen silmäni, etten näkisi miten minua katsotaan. Koukistan polviani ja yritän rentoutua, antaa käsien heilua vapaina niin kuin Una on opettanut. Hän sanoo, että tanssiminen on oman kehon kuuntelemista. Että musiikin tarvitsee vain virrata läpi. Una näytti minulle kerran, laittoi musiikkia soimaan ja kosketti kevyesti lantiotani sormenpäällään. Silloin tunsin sen. Virran. Mutta Una ei ole täällä, on vain rytmitajuton jänis ja nämä raajani jotka eivät rentoudu.

Kuusisataaseitsemänkymmentäviisi iskuja. Polvilumpioissani, ranteissani, selkärangassani. Kevyt kitarasoolo aloittaa uuden iskusarjan ja pyöritän päätäni. Basso yhtyy säveleen ja suostuu ottamaan rintakehäni kaikukopaksi. *Aseman kulmalla jätkät päätä aukoo.* Rypistän silmäni tiukemmin ja hypin *sen kuin huutelette, harmi kun en kuule sanaakaan.* Avaan silmäni ja tanssilattia lainehtii, kaikki ovat tulleet tanssimaan. Kuusitoista yhdessä liikkuvaa ruumista. Ja jänis. Valot kutovat verkon niin, että laskeminen käy vaikeaksi, ihmisten kasvot sulautuvat väriaalloissa yhteen, on vain vaihtuva määrä silmäpareja, hammasrivejä ja lävistyksiä. Avaan suuni ja huudan kurkkuhuutoa, huudan rintalastan alla kasvavan kiven ja kaiken mitä en sanonut. Täällä kukaan ei kuuntele. Valoista minua katsoo tummasilmäinen lintu. Hänellä on kiharat lyhyiksi nyrhityt hiukset ja solisluun alla varjo. Hän kohottaa kätensä valoihin ja katsoo minua, tanssimme peilikuvana, katse tiukasti toisiimme ankkuroituna. Ei sääntöjä, ei suunnitelmia. Tanssimme lähemmäs ja lähemmäs, basso kumisee rinnassani. Onni von Herzen kääntyy ja yrittää nähdä mitä sen selän takana tapahtuu. Olemme linnun kanssa niin lähellä että kätemme melkein koskettavat, mutta eivät kuitenkaan. Linnun huulet ovat kapeat ja silmäripset pitkät niin kuin yleensä vain pikkupojilla. *Miksi tanssit mulle noin?* Keinumme yhtenä ja yritän pidellä Onni von Herzenin jalkoja huomaamattomasti paikoillaan, ettei se potki linnun käsiä pois. Kumarrun kysymään hänen nimeään.

”Mulla on tyttöystävä.”

Lintu katsoo minua ja antaa hymyn, joka ei merkitse mitään. Onni von Herzen tuhahtaa selkäni takana. Toistan kysymykseni.

”Me ei olla avoimessa suhteessa.”

Nyökkään, enkä kysy kolmatta kertaa. En enää kuule musiikkia, se on uponnut vatsanpohjaani. Keskityn linnunruumiiseen, hän tanssii notkeasti minua vasten ja siivet havisevat värivalossa. Katseen intensiivisyys on kuitenkin kadonnut. Hän kiittää tanssista iskemällä silmää ja kääntyy etsimään tyttöystävänsä, jättää minut seisomaan keskelle tanssilattian aallokkoa, enkä tiedä mitä tehdä. Tiina istuu edelleen yksin pöydässä ja katsoo minua. Oloni on epämukava, en halua mennä enää puhumaan Tiinalle ja siksi annan katseeni kulkea läpi kuin en olisi huomannut. Onni von

Herzen riiputtaa jalkojaan. Hengitän. Yritän tanssia kuin en olisi ainoa joka tanssii yksin jäniksen kanssa. Kellun bassossa ja odotan, että jotakin tapahtuu.

Viisisataakolmekymmentäyksi iskua. Sade ropisee kaiuttimista *all the things she said* ja kohotan käteni korvilleni, etten kuulisi enkä ajattelisi, mutta ajatukset ryömivät ihon alla siitä huolimatta. Käännyn ja Pyryn tuttu selkä kahden metrin päässä. Ei suunnitelmia. Kosketan Pyryn olkaa ja hän kääntyy, katsoo minua sateen ropinassa, melkein odotan hänen hiustensa olevan märät. Pyryn huulilla vino hymy. En sano mitään eikä hängkään, liikumme toisiamme vasten, sähkö rätisee vaatteissa ja silmissä kaikki mitä emme sano. Mustahiuksinen tyttö katsoo minua terävästi ja tajuan hänen tanssineen Pyryn kanssa. Yritän irrottautua, antaa tilaa, mutta Pyryn hymy minussa eikä tästä ole poispääsyä. Tyttö kääntyy ja lähtee, eikä Pyry katso hänen peräänsä. Kätemme havisevat koskettamatta, kuiskaan *have I lost my mind*, Pyry virnistää ja pienet käpälät kiskovat niskahiuksiani. Pyry tarttuu minuun ja nostaa syliin, kiedon jalat vaistomaisesti hänen vyötäisilleen. Tanssilattia keinuu. Hän ottaa pari askelta lavan suuntaan ja kompastuu. Kaadumme korokkeelle, pehmeä jäniksen ruumis minun ja lavan välissä. Jänis vinkaisee kivusta. Pyryn kasvot ovat aivan lähellä minua, lantio lantiota vasten ja hänen vyönsolkensa tuntuu kylmänä ohuiden pellavahousujen läpi. Hetki pidättää hengitystään, kunnes nauru räpiköi vatsasta kurkkuuni ja pyrähtää väliimme. Pyry väläyttää hampaitaan ja tukistan häntä niskavilloista.

”Mennään tupakalle.”

Ulkona kylmä pistelee ihoa. Yritän olla katsomatta taivaalle, tähtikirkkauteen voi jäädä kiinni, silloin pupillien taakse avautuu lakeus eikä muista ihmisiä. Mustahiuksinen imee tupakkaa ja katsoo Pyryä nälkäisenä, hänen silmissään on tallottuja lasinsiruja ja jäämurskaa. Hän puhuu Pyryn ystävälle ja siksi meidän on mentävä hänen luokseen, keskityn katsomaan maahan ja väistelemään muita ihmisiä, en halua lasinsiruja ihoni alle. Maa on epävakaata Pyryn askelten alla.

”Pitää kato coolisti vaan nojailla seinään.”

Yritän nauraa kun Pyry horjahtaa minua vasten. Mustahiuksinen hymähtää ja tumpkaa tupakkansa, vilkaisee meitä ja lähtee. Pyry sytyttää tupakan ja Onni von Herzen puhalttaa mielenosoituksellisesti huurupilven taivaalle. Suupieleni tärisevät.

Sisälle mennessä Pyry tarttuu minua huolimattomasti kädestä, viileät sormet kämmentäni vasten enkä hetkeen näe eteeni. Pyry vetää minut tanssilattian nurkkaan, kietoo kätensä vyötäisilleni niin että tunnen hänen sykkeensä vatsan läpi. Satakymmenen läpättävää iskua minuutissa.

”Ootko sä muistanut juoda vettä?”

Pyry ei katso minua ja tartun häntä leuasta ja toistan kysymykseni, pakotan hänet katsomaan minua. Hengitämme samaa ilmaa. Basso painuu maan alle niin ettei sitä enää kuule, tuntee vain. Pyryn silmät mustuvat ja hän kumartuu suutelemaan niin etten saa henkeä. Von Herzen iskee tarkasti

tähdätyn potkun ristiselkääni. Kierrän käteni Pyryn niskaan ja suutelen, upotan sormeni niskavilloihin vaikka hukun. Hänen kosketuksensa kylkiluilla, lantiolla, pakaroilla. Pyryn käsien kylmä imeytyy kesähousujen läpi iholle. Onni von Herzen heilahtelee selkääni vasten, kun se yrittää potkaista Pyryn käden pois. Nostan polveani ja Pyryn käsi hakeutuu polvitaipseeni, sähkö sykkii ristiselästäni pakaroihin ja nivusiin. Olo on kuin teekupeissa lapsena, pää pyörii ja pyörii ja pyörii ja vatsassa asuu kurimus. Imeydymme toisiimme. Nojaudun Pyryä vasten ja puren hänen huultaan, tarjoan itseni ja hänen kätensä lämpenevät, imen kaiken mitä hänellä on antaa. Pyry nielaisee ja työntää minut kauemmas. Vatsastani putoaa pohja. Haukon henkeä. Nivusissa huutava märkä saa puremaan hampaat yhteen. Tartun Pyryä niskasta, painamme otsat vastakkain ja nieleksimme.

”Mä meen käymään vessassa. Yksin.”

Pyryn ääni karheana ja minun on annettava hänen mennä. En tiedä mitä tehdä käsilläni. Musiikki kiertää ympäri ja ympäri, mutta minä olen pysähtynyt. Näen linnun tanssivan ballerinaaksi pukeutuneen solakan naisen kanssa. En tiedä onko hänkään linnun tyttöystävä. Minuutit kulkevat sormieni läpi, eikä Pyry ehkä tule takaisin. Jänis mököttää ja leikkii kuollutta. Minun pitäisi mennä puhumaan Tiinalle tai käydä tiskillä. Voisin tehdä kierroksen ja katsoa, onko täällä muita tuttuja. Pysyn aloillani ja odotan, sillä minussa särisee virta joka ei hellitä.

Seitsemänsadankolmenkymmenen sydämenlyönniltä tuntuvan bassoiskun jälkeen Pyry tulee vessasta ja katsoo minua niin kuin olisi unohtanut minun olevan. Hän astuu tarkoituksellisen lähelle, mutta pysähtyy ennen kuin suutelee. Virnistää ja hänen silmissään avautuu kurimus. Onni von Herzenin selkä jäykistyy. Silitän Pyryn niskaa ja hän kumartuu suutelemaan, teekupit pyörähtävät käyntiin. Ilmassa väreilevä basso villiintyy ja imeytyy kenkien läpi jalkapohjiin. Ratkeamme sähkönauruun ja Pyry tarttuu minua hiuksista, kiskaisee pääni taakse ja näykkäisee kaulaani. Von Herzen yrittää kurottaa ja purra Pyryä, mutta tanssilattialla kukaan ei näe mitään. Hypimme toisiamme vasten ja suutelemme ja puremme. Kiskomme ja revimme niin kuin silloin kun olimme vielä rakastuneita lapsia. Painan selkäni seinään ja vedän Pyryn itseäni vasten. Jänis potkii kylkiäni kun isken lantioluun luuta vasten ja imeydyn bassoon.

Olen jättänyt Pyryn hetkeksi yksin ja käynyt vessassa, eikä hän ole enää tanssilattialla kun tulen takaisin. Valo huuhtoo tanssivia ruumiita, ihmiset tönivät eikä meidän tanssilattiamme ole enää meidän. Kierrän katsomaan baarista ja pöydistä. Kierrän tuolien väleistä ja varon pöydänkulkimia, kosketan hartioita ja käsivarsia ohi mennessä, mutta vältän katsomasta ketään liian pitkään. Menen ulos ja otan mielijohteesta viltin mukaan, vaikka niskani on edelleen hiestä märkä. Ulkona Pyry sytyttää tupakkaa takki päällä. Hän on lähdössä, eikä olisi sanonut minulle mitään. Taivas avautuu ylhäällä, tunnen sen vetona selkärangassa, mutten katso ylös. Sidon katseeni Pyryyn ja Pyryn

kulmikkaisiin käsiin, jotka pitelevät tupakkaa hellemmin kuin minua. Odotan selitystä, vaikka tiesinhän minä mitä tämä on ja ei ole. Pyry kumartuu suutelemaan suupieltäni ja antaa minulle vinon hymyn. Tiesinhän minä. Hän lähtee horjugaloin ja jään katsomaan hänen peräänsä. Onni von Herzen ei sano mitään, sen ei tarvitse. Minunkin olisi varmaan hyvä lähteä.

”Hyi vittu kun on vilahka, miksen mie ottanut vilttiä?”

Selkäni takana vahva ääni leikkaa yön kahtia. Käännyin katsomaan pystytukkaista savolaista ja käteni ojentaa hänelle viltin. Pystytukka tarjoaa tupakkaa vastineeksi. En polta. Otan tarjotun tupakan ja ojennan sen sitten takaisin.

”Ei miulla kuppaa ole, polta vuan.”

Pyörittelen tupakkaa sormissani niin kuin olen nähnyt Pyryn tekevän, mutta Onni von Herzen katsoo minua ja laitan tupakan taskuuni. Savolaisen silmät nauravat ja hän imaisee savut, puhalttaa pilven taivaalle ja kysyy lähdenkö tanssimaan. Hän puhuu kuin tuntisimme. Savu ajelehtii ja peittää tähdet. Mutta tänä yönä ei saa kieltäytyä ja siksi seuraan häntä tanssilattialle vaikka rannekelloni on kolmekymmentäkuusi yli kaksi.

Tanssilattialla savolainen tarttuu kädestä ja ravistaa minut osaksi sykkivää raajamerta, Onni von Herzenin korvat läpsyvät. Basso räjähtää. Seitsemänkymmentäkaksi. Ei, kuusikymmentäviisi. Nyt satakaksi. Sekoan laskuissa, basso kulkee sähkönä jäniksen läpi minusta savolaiseen, savolaisesta pitkähiuksiseen joka sattuu vilkaisemaan meitä. Rytmit menevät sekaisin ja kurkussa väreilee karhea nauru. Savolainen halaa minua vasemmalla kädellä, pieni jäntevä keho ja vahvat kädet, hypimme ja revimme kurkustamme kaiken mikä irtoaa. Onni von Herzen huutaa, mutten kuule mitä se sanoo. Savolainen tukistaa jänistä korvista ja iskee minulle silmää.

Illan viimeinen laulu lainehtii rikkoutuneiden lasien ja hukattujen narikkalappujen joukossa. Savolainen tarjoaa kättään ja keinumme käsikkäin, leikimme että olemme kouludiskossa, ruumiini muistaa edelleen millaista se oli. Jänis nuokkuu. Ympärillä parit hakeutuvat yhteen, silmät sulavat pehmeiksi laskuhumalassa. Vältän katsomasta ketään, hitaiden aikana on kohteliasta olla tuijottamatta tai kommentoimatta viimehetken parinvalintaa. Tiina nojailee erästä lukiotuttuani vasten. Valot nousevat, räpyttelen silmiäni ja katson savolaista pilkun totuusvalossa. Hänen silmissään asuu kirkkaus, enkä kadu että jäin. Halaamme, enkä edelleenkään tiedä hänen nimeään.

”Miun pittää varmaan männä mehtästämmään kaverit.”

Onni von Herzen vilkuilee ympärilleen. Annan savolaisen mennä ja ryhdistäydyn siltä varalta että joku katsoo. Hymyilen pehmeästi itsekseni ja suuntaan narikkaan kuin joku odottaisi minua kotona. Suussa maistuu tupakan harmaa maku ja lihaksia särkee. Onni von Herzen huokaa kärsivänä ja antaa minun kaivaa avaimet ja kännykän sen sisuksista. Ei uusia viestejä. Jänis katsoo minua ja nyrpistää nenäänsä, se ei pidä tupakan ja hien hajusta. Una ei polta. Savolainen ilmestyy viereeni

tyhjistä. Hänen syrjäsilmissään syttyy pilkahdus kun hän kurottaa rapsuttamaan Onni von Herzeniä.

”Myö mietittiin kavereitten kesken, jotta mikä siun rakin nimi on?”

”Se on Onni von Herzen.”

Savolaisen raikuääni kun hän toistaa nimen kavereilleen. Tarkastelen jänistä, joka ei kommentoi lajikiistaa. Savolaisen kaverit nauravat ja puhuvat jatkoista, vilkaisen heitä nopeasti ja siirrän sitten katseeni muualle. Yritän tapailla hymyä kun silmäni kiipeilevät seinillä ja silitän hiljaisin sormin takkiani. Suostuisin mukaan jos kysyisivät, mutta he eivät kysy. Puen takkini ja toivotan hyvät yöt. Lähdän ulos vaikken ole vielä saanut puettua kaulahuivia, on outoa seistä yksin keskellä pukevia ja puhuvia ihmisiä. Käteni ovat tänä yönä kömpelöt, takin napittaminen on vaikeampaa kuin lapsena, silloin kun yritti ja yritti ja oli lopulta seistävä tyhjänä eteisessä ja annettava äidin napittaa. Minun pitäisi lähteä kävelemään kotiin, mutta jään odottamaan. En tiedä miksi. Halaan Onnia ja se katsoo minua, mutten saa sen ilmeestä selvää, sen silmät kiiltävät ja heijastavat kuvajaiseni. Painan poskeni sen turkkiin etten näkisi. Lintu astuu ulos, hänellä on käsin virkatun näköinen pipo ja villatakki. Hän näkee minut, muttei hymyile. Hän vetää pipon syvemmin päähänsä ja kääntyy sanomaan jotakin takanaan tulevalle rastapäälle. He pysähtyvät keskelle portaikkoa ja suutelevat, mutten käännä katsettani. Savolainen tulee kavereineen samalla ovenavauksella.

”Männään myö jo Heseen, loput tulee perästä.”

Savolaisen joukko lähtee keskustorin suuntaan ja liityn heidän askeliin. Kivetys on jäästä liukas ja minun on varottava jokaista askelta, en halua kaatua heidän nähtensä. Voisin pysähtyä ja katsoa ylös, kadota tähtikirkkauteen ja antaa heidän jatkaa matkaansa ilman minua. Tuntuu oudolta kävellä heidän kanssaan, mutta he eivät katso pahalla ja siksi pysyn tässä. Savolainen rapsuttaa Onnia ja hetken olen kuin kuuluisinkin. Hesburgerin kohdalla löydän kahden euron kolikon maasta.

”Mä voisin kans tulla hakemaan ranskalaisia. Matkaevääksi Onnille.”

Seison Hesburgerin valoissa ja toivon, että olisin jatkanut matkaa. En enää tiedä mitä sanoa savolaiselle tai muille, he suunnittelevat jatkoja enkä uskalla pyytää päästä mukaan. Tuntuu kuin salakuuntelisin keskustelua ja kukaan ei vain kehtaa pyytää minua poistumaan. Onni ei auta, se odottaa luvattuja ranskalaisia eikä sano mitään. Pikaruokala on täynnä humalaista hälinää, kylkiluissa takoo että joku alkaa haastaa riitaa savolaisen kanssa. Kaksi hänen ystäväänsä kulkee käsikkäin, vaikkakin vaivihkaa. Ei Tampereella yleensä enää saa selkäänsä. Huutelua ehkä. Jäniksen kuono väpättää, kun ohii kulkee tarjottimellinen kerroshampurilaisia, ehkä se tosiaan on koira. Jono liikkuu liian hitaasti, mutten kehtaa enää perua. Pääsen lopulta kassalle ja saan tilattua kahden euron ranskalaiset. Myyjä katsoo kuolaavaa koirajänistäni ja lumesta märkää kolikkoa, muttei kommentoi. Lauantain aamuyön vuorossa on paras vain keskittyä rahastamaan. Savolainen

on kavereineen levittäytynyt nurkkapöytään odottamaan aterioitaan. Hän istuu leveässä haara-asennossa eikä välitä syrjäilmäkatseista. Kuljen ohi ja tarkoitukseni on toivottaa hyvät yön jatkot ja jatkaa ulos, pois hälinästä ja raikuäänestä jota katsotaan, mutta sen sijaan suustani lipsahtaa

”Mä voin odottaa siihen asti, että saatte ruuat.”

Sanat ovat karanneet, enkä voi enää lähteä ennen kuin he saavat tilauksensa. Lasken kahdeksankymmentäviisi. Satakolmekymmentä. Kaksisataaseitsemänkymmentäviisi. Syön samalla ranskalaisia, niitä en laske, ranskalaisia ei koskaan. Jos laskee ranskalaiset, silloin laskee grammat, jolloin laskee myös kilokalorit. On turvallisempaa keskittyä laskemaan sekunteja. Haukottelen, etteivät he huomaisi kuinka paljon haluan täältä pois. Onni von Herzen tuijottaa vuoroin minua, vuoroin savolaista ja hänen kavereitaan, jotka ovat syventyneet keskusteluun parhaista bindereistä. Kukaan ei tarjoa von Herzenille ranskalaisia. Minun olisi pitänyt lähteä suoraan kotiin, nyt olen syönyt monta kertaa monta ranskalaista ja suola hiertää huulet rakoille. Pussi on tyhjä kun tarjoilija tuo ruuat.

”Se niistä matkaeväistä.”

Nuolen sormeni ja savolainen naurahtaa. Hän hengittää syvään ja suoristautuu, siitä tiedän että he ovat valmiit lähtemään. Hillitsen rinnassa läpättävän helpotuksen. Ulko-ovella toivotamme hyvät jatkot ja lähden vastakkaiseen suuntaan, minua odottaa tuhatkahdeksansataaviisikymmentäkuusi askelta ja kotiovi. Keskustori on ripoteltu oksennuksella ja tyhjillä pulloilla. Kierrän kadulle eksyneet sukkahousut, tänä yönä jotakuta on kohdannut joko suuri onni tai onnettomuus.

Farkkutakkinen poika kävelee vierestä ja kääntyy, pysäyttää minut koskettamalla kevyesti hihaani.

”Onks sulla hei tupakkaa?”

Väistän kosketusta, vaikka kadun elettä saman tien. Pojan silmät ovat sameat ja suu on veltto, hän ei edes huomaa että väistin. Pudistan päätäni ja yritän ohittaa pojan, minä en polta. Pojan silmissä aukeaa syvyys johon pelkään hukkuvani, en halua että silmät seuraavat minua uniin. Muistan housuntaskuun työnnetyn tupakan. Onni von Herzen näkee ilmeeni ja pudistaa päätään, sen kuono väpättää ja se haluaisi jatkaa matkaa. Puristan jäniksen rintaani vasten, mutta haparoin tupakan taskusta ja annan sen pojalle. En enää uskalla katsoa häntä silmiin ja astun nopeasti ohi ennen kuin hän ehtii kysyä tulta.

Kolmannellasadannellaviidennellä askeleella huomaa, että edessäni kulkee nainen, jonka selässä on norsu. Norsusta nousee puhekupla, yritän nähdä mitä norsu sanoo, mutten ole riittävän lähellä. Nainen kävelee ripein askelin, vahvoja kanta-askeleita jotka tietävät minne menevät. Askeleissa on katukivien voima. Kiristan tahtia päästäkseni lähemmäs ja siristan silmiäni, mutta hämärässä on vaikea nähdä. Hän pysähtyy valoihin, mutten siltikään saa tekstistä selvää. Valojen

vaihduttua jatkamme edelleen samaan suuntaan. Olen naisen kannoilla, saan tekstistä jo melkein selvän, kun nainen kääntyy katsomaan minua ja kohottaa kulmiaan.

”Onko hyvä ilta?”

Kasvojeni poikki vilahtaa yllätetty salamanterihymy. Naisen ääni on kuitenkin pehmeä, eikä silmissä ole piikkiä. Hänen huulensa ovat kapeat.

”Joo. Ei kun mä vaan...”

”Mikä sulla on sylissä?”

”Onni von Herzen.”

Nainen väläyttää teräviä etuhampaitaan. Luulisin, että oravat näyttäisivät samalta jos ne osaisivat hymyillä. Onni katsoo naista ja heilauttaa korviaan.

”Sitä saa rapsuttaa, jos haluaa.”

Nainen riisuu hansikkaansa, kynnet ovat punaiset ja pureskellut. Von Herzen kavahtaa, vaikka uskon Unan silittäneen sitä paljon likaisemmilla käsillä. Minuakin saisi silittää. Pakkasesta viileät sormet niskassani, kaulallani, leukaani pitkin. Hymyilen naiselle ja yritän peittää katseeni nälän.

Kävelemme samaa matkaa kuusisataakahdeksantoista askelta. Tämä kiertotie lisää matkaani arviolta neljäsataakuusikymmentäseitsemän askelta. Kuljen tasajalkaa naisen kanssa, välillä minun on otettava kaksi askelta samalla jalalla, ettemme eksy rytmistä. Nainen ei tunnu huomaavan, hän levittää sanansa taivaalle ja kertoo rakastavansa Janis Joplinia ja pakkasta. Tuuli kulkee Unan kesähousujen läpi ja yritän purra hampaani yhteen, ettei leukani väpättäisi. Pysähdymme risteykseen, nainen vaihtaa painoa jalalta toiselle ja siitä tiedän, etten saa seurata pidemmälle. Hän kääntyy tien yli vasemmalle, minä oikealle. Hän jatkaa matkaa ripeästi punaisten valojen läpi, omat askeleeni ovat hitaammat vaikka valo on vihreä. Katson naisen perään. Onni von Herzen potkaisee kättäni ja huudan naiselle:

”Oli kiva tavata.”

Nainen kääntyy ja vilkuttaa. Valoni vaihtuu punaiseksi ja jään odottamaan vihreää, vaikka kadut ovat täynnä autiutta. Valon ääni kaikuu ja poukkoilee betoniseinillä. Kuusikymmentäseitsemän ja valo vaihtuu. Yöllä tämä on minun kaupunkini, sinisen ja keltaisen valon kaupunki joka kasvaa kauniina kipuna vatsanpohjassa. Tähdet ja pakkasen pistelevät iholla. Kävelen vieraan puiston läpi, tie on liukas ja keskityn jalkoihini. Jos ei ole varovainen, voi kaatua ja lyödä päänsä ja joko vuotaa kuiviin tai paleltua kuoliaaksi. Lumi narahtaa jonkun jalkojen alla ja Onni von Herzen takertuu tiukemmin käsivarteeni, sen kuoriaissilmät ovat täynnä ruisvaloa. Kohotan katseeni ja näen Unan. Keskellä vierasta puistoa, sivussa molempien kotimatkalta. Sinisen valon rajalla.